

IV

Марія въ тъмницата.

Марія не бѣше още дошла въ себя си когато ѿ хвърлиха въ тъмницата и вжтрѣ ся свързваше полска-лека, наминаваше си оногова който ѿ доведе, плачеше непрестанно и простираше рацѣтъ си къмъ небето, до гдѣто уморена отъ сълзытъ и отъ скърбѣта който испыта, падна на сламяната си постелка и абие сънѣтъ затвори отъ малелытъ ѿ клепачы. Когато стана бѣше кощъ. Дълбоката тъмнота, която ѿ окръжаваше не ѿ допуща да отличава различнытъ предмѣты. Мина ся довольно время до гдѣ разумѣй гдѣ ся намира, и наконецъ разумѣ подирѣ другитѣ че, онѣй който ѿ доведе тамо приличаше на судѣя, но пакъ ся надѣваше на отеческата си помощ и радостѣта начна да ся разлива у душата ѿ. Като внезапно почувствува желѣзото което тяжеше на рацѣтъ ѿ и неговото ужасно дръпканіе, разтрепера ся и напомни си страшното положеніе въ което ся намираше: като пълзеше по постелката си и като